

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Mgr. T. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 6 A 141/2023-106,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 6 A 141/2023-106, **se** ve výrocích II., III., IV. a V. **ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce působí jako publicista zaměřující se na veřejné dění v Příbrami. Prostřednictvím žádosti ze dne 10. 8. 2023 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“), žádal Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „povinný subjekt“) o informace ohledně již neexistujících společností AA STYLL, spol. s r.o. (dále „AA Styll“), a ODES, s.r.o. (dále „ODES“), a to v souvislosti s odložením trestní věci týkající se poskytnutí dotace pro projekt, k jehož realizaci nedošlo a dotace nebyla vrácena. Povinný subjekt žádost částečně odmítl, přičemž odmítnutí se týkalo také dotazu uvedeného pod bodem 1b žádosti, v němž žalobce požadoval ve vztahu k podezření ze spáchání trestného činu poskytnutí kopie usnesení

o odložení věci, usnesení o odevzdání věci jinému orgánu, usnesení o zahájení trestního stíhání nebo dokumentu s jiným opatřením (dle toho, jakým způsobem bylo prověřování předmětného podezření ukončeno). K tomuto dotazu povinný subjekt poskytl žalobci pouze anonymizovaný dokument ze dne 19. 6. 2017 nazvaný „Vyhodnocení“, v němž vyloučil poskytnutí informací krytých bankovním tajemstvím a údaje týkající se fyzických osob. Žalobce dále v části 3a) žádosti požadoval informaci, jaká souhrnná částka byla vrácena firmě AA Styll a jakou souhrnnou částku si firma ODES ponechala. Tuto informaci povinný subjekt odmítl poskytnout s ohledem na ochranu bankovního tajemství. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce odvolání, avšak žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023 (dále „rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud ji rozsudkem ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023-74, zamítl a potvrdil závěry správních orgánů o tom, že bylo nezbytné vyloučit z poskytnutí informace týkající se fyzických osob i informace podléhající bankovnímu tajemství. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce tento rozsudek rozsudkem ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 As 135/2024-48 (dále „rozsudek šestého senátu“), zrušil. Šestý senát poznamenal, že osobní údaje fyzických osob lze ve smyslu § 8a odst. 1 informačního zákona poskytnout, nicméně zároveň je nutné vyvažovat zájem na ochraně soukromí s právem na poskytnutí informací. Správní orgány správně dospěly k závěru, že bylo namíste aplikovat test proporcionality. Městský soud však v návaznosti na to nesprávně konstatoval, že tento test nebylo nutné provádět. Z tohoto důvodu pak věcně nevypořádal žalobní námitku směřující proti argumentaci obsažené v provedeném testu, čímž byl jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Za důvodnou považoval šestý senát také námitku o tom, že souhrnná informace o toku finančních prostředků mezi dvěma společnostmi není kryta bankovním tajemstvím podle § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách. Nejvyšší správní soud totiž v minulosti konstatoval, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím stíhá pouze banku. Šestý senát městský soud zavázal, aby žalobní argumentaci ohledně testu proporcionality s ohledem na skutkové okolnosti věci věcně posoudil (bod 29 rozsudku šestého senátu) a aby se v dalším řízení znovu zabýval tím, zda měl povinný subjekt poskytnout i tuto informaci, neboť odůvodnění neposkytnutí informace ani v tomto případě neobstojí (bod 30 tamtéž).

[3] Městský soud následně rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného v části, v níž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí povinného subjektu pod částí 1b) žádosti, zrušil a věc v této části vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). Pokud jde o část 3a) žádosti, městský soud rozhodnutí žalovaného v této části zrušil (výrok II), stejně jako zrušil rozhodnutí povinného subjektu v části vztahující se k tomuto bodu žádosti (výrok III). Současně přikázal povinnému subjektu, aby do 15 dnů ode dne doručení rozsudku žalobci poskytl informace požadované v bodě 3a) žádosti (výrok IV). V návaznosti na předchozí výroky také žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci náhradu nákladů řízení (výrok V). K testu proporcionality a s ním souvisejícím neposkytnutím osobních údajů žalobci městský soud konstatoval, že základní úvaha správních orgánů ke kolizi práva na informace s právem na ochranu soukromí ve skutečnosti onen test nepředstavuje, ačkoli žalovaný obecně akceptoval, že test proporcionality je nutné provádět. Správní orgány proto

pokračování

neodůvodnily svá rozhodnutí dostatečně, což soud vedlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného v dané části a vrácení věci k dalšímu řízení. Co se týče anonymizace souhrnné částky vrácené společnosti AA Styll, městský soud poznamenal, že je vázán právním názorem vysloveným v rozsudku šestého senátu, podle něhož souhrnná informace o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi dvěma společnostmi nemůže být kryta bankovním tajemstvím, neboť povinnost mlčenlivosti související s bankovním tajemstvím stíhá pouze banku. Městský soud tak vedle zrušení příslušné části rozhodnutí správních orgánů přistoupil ve výroku IV rovněž k vydání tzv. informačního příkazu a sám nařídil povinnému subjektu, aby požadovanou informaci ve stanovené lhůtě poskytl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Proti výrokům II., III. a IV. shora označeného rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Městský soud se podle jeho názoru neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel upozornil, že Nejvyšší správní soud zavázal ve vztahu k bodu 3a žádosti městský soud v bodě 30 rozsudku šestého senátu tak, že se má znovu zabývat tím, zda má povinný subjekt povinnost poskytnout informaci o finančních tocích mezi společnostmi, protože odůvodnění jeho prvního rozsudku nemůže obstát. Městský soud však v napadeném rozsudku pouze uvedl, že je v této části vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu o tom, že souhrnná informace o finančních tocích není kryta bankovním tajemstvím, čímž správní orgány neměly právní titul k tomu, aby informace neposkytly. Dále se městský soud povinností povinného subjektu poskytnout informaci věcně nijak nezabýval. Nerozebral tedy, na základě jakých skutečností a úvah dospěl ke závěru, že v tomto případě byl povinný subjekt povinen informaci poskytnout. Podle stěžovatele tím městský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[5] Stěžovatel měl dále za to, že informace o souhrnných finančních tocích naplňuje definici bankovního tajemství, neboť zákon o bankách nijak neomezuje povinnost zachovávat bankovní tajemství pouze ve vztahu k samotným bankám. I pokud se informace později dostane do držení jiného orgánu, nelze ji nadále považovat za veřejně přístupnou informaci, neboť tento výklad by byl popřením smyslu a účelu bankovního tajemství. Nelze připustit, aby se v případě prolomení bankovního tajemství orgány veřejné moci s tímto tajemstvím již mohl seznámit kdokoli na základě informačního zákona. K tomu stěžovatel připomněl, že na základě novely provedené zákonem č. 241/2022 Sb., již informační zákon s existencí ochrany bankovního tajemství výslovně počítá. Rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, z něhož městský soud vedle kasačně závazného rozsudku vycházel, podle něj není přílehlavý, neboť se zabývá primárně problematikou obchodního tajemství (nikoli tajemství bankovního). Stěžovatel zdůraznil, že v dané věci byla klientem banky právnická osoba, která je sama povinným subjektem podle informačního zákona, zatímco v právě projednávané věci se jedná o bankovní

tajemství dvou soukromých právnických osob. V napadeném rozsudku zcela chybí jakékoli úvahy o možném neoprávněném zásahu do práv těchto osob a městský soud nevzal v úvahu možné následky zveřejnění, a to např. v souvislosti s ochranou soukromí.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti s argumentací stěžovatele nesouhlasil. Městský soud podle něj postupoval v souladu s rozsudkem šestého senátu, neboť z konstatování, že „[m]ěstský soud nesprávně dovodil, že informace (...) je kryta bankovním tajemstvím“ vyplývá, že bylo správné neuplatnit na požadovanou informaci institut bankovního tajemství. Městský soud tedy nemohl rozhodnout jinak než přesně opačně oproti svému prvnímu rozsudku ve věci. Podle žalobce nebylo nutné dále vyhodnocovat skrze další ustanovení informačního zákona, za jakých podmínek lze informaci poskytnout. Pokud Nejvyšší správní soud jednou konstatoval, že je nesprávný závěr městského soudu o ochraně informace s odkazem na bankovní tajemství, vyplývá z toho, že informaci lze poskytnout. Městský soud opětovně posouzení týkající se informace, která měla být kryta bankovním tajemstvím, provedl důsledně tak, jak jej zavázal Nejvyšší správní soud. Jeho rozsudek proto žalobce považoval za přezkoumatelný. Žalobce rovněž připomněl, že Nejvyšší správní soud nemůže v případě opakovaných kasačních stížností sám revidovat svůj závazný právní názor, neboť i on je jím vázán. Taková revize by byla možná jen při naplnění výjimky z kasační závaznosti, avšak žádná z předpokládaných situací pro uplatnění výjimky nenastala. Je tak nutné vycházet ze závazného právního názoru, že bankovní tajemství stíhá pouze banku. Dále podotkl, že stěžovatel v dřívějších fázích soudního řízení nepředložil žádné argumenty, kterými by hájil nevyhnutelnost uplatnění bankovního tajemství. Tento názor poprvé prezentoval až v kasační stížnosti. Žalobci se tak jevilo, že stěžovatel nebyl dostatečně bdělý při ochraně svých práv a až nyní se snaží tuto svou pasivitu napravit. Vzhledem k zásadě koncentrace řízení však nelze opětovně posouzení věcné správnosti uplatnění bankovního tajemství znovu provést. Z důvodu procesní opatrnosti nicméně žalobce k otázce bankovního tajemství upozornil na skutečnost, že šlo o dotovaný projekt a částka přidělené dotace byla veřejně známa, stejně jako hodnota díla. Při posuzování případné kolize práv je proto nezbytné zdůraznit významný veřejný zájem ve vztahu ke zveřejnění informací za situace, kdy Policie ČR případ odložila, ačkoli dotace nebyla vrácena, a že ve funkci jednatele dotčené společnosti byl pozdější zastupitel města Příbram. Povinný subjekt navíc informace o finančních tocích vůbec nemusel získat přímo od banky, mohly ji např. sdělit i vyslýchané osoby. Rozsudek NSS č. j. 5 As 236/2016-104 považuje žalobce za přílehlavý, neboť své závěry zjevně vztahoval k bankovnímu tajemství, a dokonce i procesní průběh se do určité míry podobá nyní projednávané věci. K možnému neoprávněnému zásahu do práv žalobce dodal, že ani jedna z dotčených společností již neexistuje. Do neexistujících práv těchto neexistujících společností tudíž nelze skrze poskytnutí informací jakkoli zasáhnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí

pokračování

vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost je **důvodná**.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž tvrdil, že městský soud se i přesto, že vydal tzv. informační příkaz (výrok IV napadeného rozsudku), vůbec nezabýval podmínkami, za kterých by mohl sám povinný subjekt žalobci požadovanou informaci týkající se finančních toků mezi dvěma již neexistujícími společnostmi poskytnout.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost představuje objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Nepřezkoumatelný je přitom i takový rozsudek, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považoval soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil (rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2025, č. j. 10 Afs 64/2025-32, či ze dne 20. 8. 2025, č. j. 1 Afs 207/2024-32).

[11] V nynější věci městský soud založil odůvodnění napadeného rozsudku na tom, že je vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku šestého senátu (bod 50 a násl. napadeného rozsudku). Pokud šlo o část 3a) žádosti, tedy o informaci o souhrnné částce vrácené společnosti AA Styll, městský soud uvedl toliko to, že je v této otázce vázán právním názorem o tom, že informace o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností není kryta bankovním tajemstvím, neboť povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím stíhá pouze banku. Z toho dovodil závěr, že odmítnutí poskytnout informaci požadovanou v této části žádosti bylo učiněno v rozporu se zákonem, resp. že povinný subjekt neměl právní titul k tomu, aby požadovanou informaci mohl odmítnout poskytnout (body 66, 67 a 69 napadeného rozsudku). Na základě této úvahy městský soud výrokem IV uložil povinnému subjektu informační příkaz podle § 16 odst. 6 informačního zákona (městský soud v bodě 73 napadeného rozsudku nesprávně uvádí § 16 odst. 5, nicméně z kontextu odůvodnění je zřejmé, že aplikoval znění § 16 odst. 6 informačního zákona – pozn. NSS), tj. nařídil mu, aby informaci požadovanou v bodě 3a) žádosti poskytnul, a to ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozsudku.

[12] Podle § 16 odst. 6 informačního zákona *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. **Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti**, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu* (zvýraznění v citaci provedl NSS).

[13] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že institut informačního příkazu představuje výjimku z kasačního principu uplatňovaného ve správním soudnictví. Jedná se o zvláštní prostředek, jehož účelem je zajistit rychlou a efektivní ochranu práv žadatele o poskytnutí informace (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35). Krajský (městský) soud má v případě použití informačního příkazu postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je

tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout. Informační příkaz má tak zajistit, aby informace, která být poskytnuta má, byla žadateli bez průtahů sdělena. Za tímto účelem je krajský (městský) soud sám oprávněn vlastní zjišťovací a další činností napravovat případná procesní pochybení odvolacího orgánu či podobná pochybení povinného subjektu, lze-li tak smyslu řízení efektivněji dosáhnout (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, body 122 a 126, či ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS, body 30 a 31). Postavení správního soudu jako soudu nalézacího tedy znamená, že poté, co v rámci svého přezkumu zjistí nezákonnost napadeného rozhodnutí, má povinnost zkoumat existenci případných důvodů pro neposkytnutí informace a při zjištění, že neexistují, má nařídit povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Jinými slovy, neobstojí-li důvod, pro který nebyla požadovaná informace poskytnuta, správní soud v souladu se zákonem i s relevantní judikaturou (např. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS) zváží, zda v daném případě není dán některý z dalších, dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti, a pokud tomu tak není, nařídí poskytnutí požadované informace (rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019-30, bod 43).

[14] Pokud tedy městský soud ve výroku IV napadeného rozsudku přistoupil k vydání informačního příkazu, měl povinnost sám posoudit, zda lze požadovanou informaci poskytnout, a to nejen v kontextu ochrany bankovního tajemství, ale i z hlediska dalších, dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti. Z napadeného rozsudku však plyne, že městský soud pouze dovedl, že daná informace nemůže obsahově spadat pod pojem bankovního tajemství. Informační příkaz vydaný městským soudem tak není založen na žádné seznatelné úvaze, zda jsou či nejsou splněny zákonné podmínky pro poskytnutí informace. V tomto ohledu nelze souhlasit s názorem žalobce, že ze závazného právního názoru, že požadovaná informace nespadá pod pojem bankovního tajemství, lze automaticky dovodit povinnost povinného subjektu tuto informaci poskytnout. Informační zákon totiž obsahuje řadu dalších možných důvodů pro omezení přístupu k informacím, které je třeba před poskytnutím informace (resp. před nařízením tuto informaci poskytnout) vzít v potaz. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v některých případech bude stačit pouze obecnější úvaha, pokud *prima facie* není dán některý z dalších dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti, avšak pokud v průběhu řízení účastníci nějakým způsobem argumentovali, je třeba se k těmto důvodům vyjádřit.

[15] Lze shrnout, že městský soud v navazujícím řízení nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v bodě 30 rozsudku šestého senátu, podle něhož „se tak v dalším řízení bude povinen znovu zabývat tím, zda má povinný subjekt povinnost poskytnout i druhou stěžovatelem požadovanou informaci (§ 16 odst. 6 zákona o informacích), neboť odůvodnění napadeného rozsudku, o které městský soud nyní opřel neposkytnutí druhé požadované informace, neobstojí.“ Napadený rozsudek je v této části stížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Námitka stěžovatele je proto důvodná a přináší důvod pro zrušení výroku IV napadeného rozsudku.

pokračování

[16] Jelikož z napadeného rozsudku není patrné, zda jsou či nejsou splněny zákonné podmínky pro poskytnutí informace požadované v části 3a) žádosti (lze z něj pouze dovodit, že daná informace nespadá pod pojem bankovního tajemství), nelze za nynější situace akceptovat ani postup městského soudu, který dvěma souvisejícími výroky (II, III) zrušil část rozhodnutí stěžovatele i povinného subjektu vztahující se k odmítnutí poskytnutí této informace. Vzhledem k nedostatečné úvaze městského soudu o splnění zákonných podmínek pro poskytnutí informace v tuto chvíli neexistuje dostatečný právní podklad k tomu, aby městský soud mohl tvrdit, že výroky správních orgánů týkající se odmítnutí poskytnutí informace požadované v části 3a) žádosti jsou nezákonné. Nadále totiž existuje možnost, že městský soud na základě vlastního posouzení možných důvodů částečného odmítnutí žádosti nakonec dovodí, že tu určitý zákonný důvod pro neposkytnutí informace existoval. Nejvyšší správní soud proto zrušil i tyto dva výroky přímo související s vydaným informačním příkazem s tím, že bylo předčasné za nynější procesní situace označit výroky uvedené v rozhodnutích správních orgánů týkající se odmítnutí poskytnutí informace o finančních tocích mezi dvěma společnostmi za nezákonné.

[17] Městský soud tedy v návaznosti na shora citovanou judikaturu jakožto nalézací soud v řízení navazujícím na tento zrušující rozsudek sám posoudí, zda v případě odmítnutí poskytnout informaci uvedenou v části 3a) žádosti existoval některý ze zákonných důvodů pro toto odmítnutí. V novém rozhodnutí tedy vedle následování závazného právního názoru ohledně bankovního tajemství poskytne základní úvahu nad důvody, které by s ohledem na tvrzení účastníků řízení v dřívějším průběhu řízení (soudního, ale i správního) mohly připadat v úvahu jako případné zákonné důvody pro neposkytnutí požadované informace. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu upozorňuje, že správní orgány (případně žalobce) ve svých rozhodnutích a podáních odkazovaly např. na ochranu osobnostních práv a na ochranu soukromí konkrétních osob (a to osob fyzických navázaných na již neexistující společnosti) a na ochranu obchodního tajemství. Nejvyšší správní soud tímto nikterak nepředjímá, jak má být v dalším řízení posouzena existence či neexistence zákonných důvodů pro neposkytnutí informace. Na základě přezkoumatelné právní úvahy pak městský soud buď rozhodnutí správních orgánů zruší a nařídí informaci poskytnout, anebo v této části žalobu zamítne.

[18] Pokud jde o druhou kasační námitku, ta spočívá v polemice stěžovatele se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně povinností spojených s ochranou bankovního tajemství, který byl vysloven v rozsudku šestého senátu. Šestý senát zde konkrétně uvedl, že „[m]ěstský soud nesprávně dovodil, že informace, i souhrnná, o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, je kryta bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona o bankách. Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, již dříve judikoval, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku.“

[19] Jestliže stěžovatel nyní v kasační stížnosti vyzývá k přehodnocení tohoto názoru primárně na základě tvrzení, že rozsudek č. j. 5 As 236/2016-104 nebyl na věc přílehlavý, je nezbytné odkázat jej na judikaturu k problematice kasační závaznosti rozsudků Nejvyššího správního soudu. Jak kasační soud uvedl např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem představuje definitivní řešení dotčených otázek v konkrétní věci, které již zásadně

(není-li naplněna některá z výjimek z kasační závaznosti) není možné v rámci správního soudnictví revidovat. Právní názor v konkrétní věci je přitom kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný. O překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 33).

[20] Z citované judikatury vyplývá, že jednou vyslovený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v konkrétní věci zpravidla nelze později korigovat k nové kasační stížnosti v téže věci (viz též rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72). Kasační závaznost lze prolomit pouze v případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že jinak o rozhodné právní otázce uvažil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s., případně že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s. To vše za situace, že by se tak stalo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, či ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50).

[21] Nejvyšší správní soud přisvědčuje názoru žalobce, že v nynější věci žádná z uvedených výjimek kasační závaznosti nebyla naplněna. Stěžovatel sice akcentoval novelu provedenou zákonem č. 241/2022 Sb., která do informačního zákona vložila s účinností k 1. 1. 2023 ustanovení § 15 odst. 3 týkající se možnosti, nikoli však povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti v případě vyloučení informací, které jsou bankovním nebo obchodním tajemstvím, nicméně daná novela nijak nezměnila právní povahu institutu bankovního tajemství podle zákona o bankách. Pokud tedy šestý senát ve svém rozsudku dovodil možnost použití závěrů rozsudku č. j. 5 As 236/2016-104 ohledně okruhu subjektů majících povinnost utajit bankovní tajemství i na nyní projednávanou věc, tento názor nemůže Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti jakkoli přehodnocovat. Polemiku se závazným právním názorem ohledně aplikace institutu bankovního tajemství na projednávanou věc tedy Nejvyšší správní soud nemohl považovat s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. za přípustnou (obdobně rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2025, č. j. 6 As 92/2025-25).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výroky II., III. a IV. napadeného rozsudku městského soudu a věc v rozsahu zrušených výroků vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud dále přistoupil i ke zrušení výroku o nákladech řízení uvedeného v rozsudku městského soudu (výrok V.), neboť se jedná o výrok závislý na hlavních výrocích rozsudku, které v řízení o kasační stížnosti plně neobstály (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 2 Afs 76/2021-56, bod 21). Protože vzhledem ke zrušení části rozsudku městského soudu není ani tento rozsudek finálním rozsudkem ve věci (po vrácení bude věc znovu projednávat městský soud), bude o souhrnných nákladech řízení ve věci rozhodovat městský soud, a to včetně nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2025

David Hipšr
předseda senátu